

בירור ייפוי וכות והנתבע ל"בחירה" הב"ד - על אף שהtoutכע רוצה בתי דין אחרים - או בובל"א
היות שנמצאים לדאכונינו בתדי דין - המכללים את דעתם של נתבעים תמיימים נגilio פנים בתורה שלא הילך - כאלו שיש איה הצדקה כלשהו ע"פ הילכת; להמשיך "עיקול" - או להוציא "סירוב" - על נתבע המוכן להתדיין אצל הב"ד, רק מפני שהtoutכע רוצה בתי דין אחרים - או בובל"א. והדברים כבר מוגעים עד כדי כך - שמרחיבים בנפשם בשכלי טובות עצמן; להתיר להtoutכע - האיסור החמור והנורא דהילכה לערכאות - ללא שום בסיס הלכתי כלל. אשר על כן - למרות האיניעות להתפלל בו - משום "זילוטא דבי דיןיא", אבל בכדי להבהיר הדברים ולהפסיק התשטוויים הדברים - מה שהמכללים משתמשים בהם, ההכרח לא יגונה - להודיע בדלהן:

המריצה לשני הצדדים⁽³⁾, מחרה גליה מניה וביה - והיפך הלהנה הכרורה; שהנתבע נובר בבחירה הב"ד, ואם התובע ממאן להתדיין אצלם - "איהו דאפסיד אנטשיה", וכן.

ובsharp; הג� שמאשי שליט"א - והוא עמו שאר גודלי פסקין ובדרינו שליט"א⁽⁴⁾ - מ"תקנת" המתחדשים הללו, אוزو חיל - ויצאו למחות ולבטל "תקנה" זו - המונדר להילכת הכרורה; שיד הנתבע נובר בבחירה הב"ד וכן. ובתחבו שדרבר פשוט, שאין בכוחם לתקן תקנות חדשות בשכלי טובות עצמן; שלא יוכל להתדיין אצל דיין המדרינאים בחנם או בזול - ובפרט כשהוא בגין לדברי כל הפטוקים שלהם. וכש"ב שאין בכוחם - על סמך "תקנה" חדש שכדו מלבים בשכלי טובות עצמן; להלבין ברבים את פניהם של נתבעים כשרים - העושים כדינה, להפכם כמו רגע ל"מסרבים לדין" - ע"י "הוצאת שם רע" בפרוסום עליהם כתוב "סירוב" המונדר להילכת, ואצל שאין בכוחם להתיר "ערכאות" על סמך זה. ופסקון, שככל ע"יקול⁽⁵⁾ ו"סירוב" או "היתר ערכאות" - המבוסס על סמך "תקנה" זו - היה בטילה ומובטלה בעפרא דארעא, ושבח"ד יחושו לעצם מלהלך בפח העוונות החמורים שיש בזה⁽⁶⁾.

ג). ובהנוגע להוצאות ל"זובל"א ("borot"), מלבד מה שלדעת רובי פוסקים; אין בכוחו של הנתבע להכריח זבל"א על הנתבע⁽⁷⁾, ובאמת, שהנתבע - שיש לו דין "מוחזק" - היה יכול לומר, "ד"קם ליה" אף כ"מעוות" פוסקים - וכש"ב שא"צ היה - דהלא "דוב" הפטוקים ס"ל [בגנפ]. וכש"ב וכן - ב"borot" שבימינו, שהמצב העגום והנורא השorder בו ידוע היטב בכל; [שעליה לכ"אלף דולר] לכל שעה ושעה בפ"ץ - ושם "borot" שעלה כמעט ל"חצי מיליון דולר"; שפסקון גודלי דרונט; שא"א לכופת בשו"א על הצד שכnder כלל - וכש"ב תובע על נתבע. ועל סמך דבריהם - הוציאו גודלי דרונו שליט"א לאחרונה (תמונה resh"ב); "קול קורא" [עם ארבעים חתימות⁽⁸⁾] - לפניו בהחלט את כל מהלך ה"זובל"א שביבינו - מכח י"ב טעמים. ובתבו שא"א לכופת על שום בע"ד - ובפרט על ה"נתבע", ושכל ע"יקול⁽⁹⁾ ו"סירוב" ו"היתר ערכאות" המבוסס על טעם זה (שהנתבע רוצה בובל"א) - הוא בטל ומבוטל בחרם הנשברת⁽¹⁰⁾.

ד). ומלא כ"ז - יש לדעת, דاتفاق הרבה יותר מזה מכוון בדברי הפטוקים - כלפי הגבלת הנדר ד"טבנן", והוא, אכן, כולל שהנתבע מוכן להתדיין אצל שם ב"ד בישראל (הכשרים לדון עכ"פ⁽¹¹⁾), או אף כ"בחירה" לאוთה ב"ד אינו בדין - אכתי" ציית דיןיא" מקרי - ולא רינגן להה"סְרָבָן⁽¹²⁾.

המכוון מזה, דاتفاق לו לא שי' להנתבע כבחירה הב"ד, כל עוד שהוא מוכן לדון בדבר מדרינה - אכתי" ציית דיןיא" מקרי, ואם דנים אותו כ"סרבן" - ח"ל "הוצאת שם רע" בעלמא. וכש"ב בשאנן יש לו ע"פ הילכת; מה בבחירה הב"ד - למרות שהנתבע רוצה בתי דין אחרים - או בובל"א, ועוד כדי כך גדרה בחירותנו; שיכל לחזור אף כב"ד הקמן מבחירה התובע - ונוג מבלי שיצטרך ליתן שום טעם על בחרותו, ותוועד הממן לדון אצלם - "איהו דאפסיד אנטשיה". [ועאכובו⁽¹³⁾; בשחוור בכ"ד יפה - שבחיסוך "הוצאות" ובחעקט "זיכיות" המוגעים לו ע"פ הילכת - תוך כדי מיאונו במקפחים מות, ודאי גדרה בחו בכל פלויים], אין שום מקום כלל; להמשיך עליו ע"יקול⁽¹⁴⁾ - וכש"ב לדונו כ"סרבן" - ואצל להתייר ערכאות". דהרי הוא ציית דיןיא" גמור - ע"פ הילכת ברורה וטפ"ר של יוטר מ"מאה" פוטקים מובהקיהם⁽¹⁵⁾ שככל בית ישראל נשען עליהם - ולא נמצא עליהם שום חולק כלל.

א). דבר פשוט הוא - ומוכם מכל הפטוקים כולם - בעלי שם יוצא מן הכלל⁽¹⁶⁾; דבגונא שיש חילקי דעתות בין הבע"ד - אצל איזה דיין להתדיין⁽¹⁷⁾ - או ייד ה"נתבע" נובר ב"בחירה הב"ד"⁽¹⁸⁾, ואם התובע ממאן להתדיין בפניות - "איהו דאפסיד אנטשיה"⁽¹⁹⁾. וזאת אומרת; שלא נמצא שם פסק - ואף לא יחידאה, שיחולק עליהם להעינך וכות בחירת הב"ד לה"תובע⁽²⁰⁾.

ובח בחרורה זו - שהעניקו הפטוקים להנתבע - גדרה עד כדי כך, עד שיש בכוcho לבחור אף בכ"ד שם "קמנים" - מן הב"ד שרווחה בהם התובע⁽²¹⁾, וכן; שאינו ציריך ליתן שום נימוק או אמתלה כלשהו - להסביר טעם על בחירתו באוთה הב"ד⁽²²⁾. וכן היה נהוג ומקובל למעשה מקדמה דנא - וזה יותר מחמשים שנה; שהנתבע ייש לו כח בחירת הב"ד - וכדבריו כל הפטוקים הנ"ל.

ומעתה - כשי"ב וכק"ז, כשהחוורתו של הנתבע באיזה דיין - אכן היה מבוססת גם ע"פ טעם הגון; מפני שהם מעניקים לו "זיכיות" המוגעים לו ע"פ תוה⁽²³⁾ - בעוד שהחייב דיין שהtoutכע רוצה בהם - מקרים ממש ממנה וכיותיו היללו. ולא עוד; אלא שהב"ד שבחר בהם רוצה בהם - מדרינים בחנם או בזול, לעומת הבהיר דיין שהtoutcע רוצה בהם - שדריניים בזוקר, מה שפותח בכל הפטוקים⁽²⁴⁾; שאין כח לב"ד להכריח "הוצאות" מזיהות על צד השני - וכש"ב תובע על הנתבע⁽²⁵⁾. פשיטה, דזכות הנתבע לבחירה זו - גדרה פי כמה בכל פלויים⁽²⁶⁾, ואין שם מקום כלל; להמשיך עליו ע"יקול⁽²⁷⁾. או לדונו כ"סרבן" - וכש"ב להתייר עליו ערכאות" ח"ג.

ב). אמם, לאחרונה כשראו כמה בתדי דין [המדרינים בזוקר]; שום יום מתרבים הנתבעים הממאנים להתדיין אצלם - ומשיבים על הומנתם; שרווחה להרהיין אצל בתדי דין המדרינים בחנם או בזול, נתאמפו (כ"ח מרוחשון תשס"א) לטעם עצה כדי מה לעשות - להכריח את הנתבעים לבא להתדיין אצלם. ותחת הנימוק המוסה; שאינו מן הירושר - שהנתבע יתגבר על התובע בבחירה הב"ד - וצריכין להשותם⁽²⁸⁾, החליטו לתקן "תקנה" חדשה; שהנתבע חייב להציג להtoutכע - הברירה בשלשה בתדי דין [כמונן]; שמחבורתם דוקא המדרינים בזוקר], ובאים שלא יצע רק ב"ד אחד [מן המדרינים בחנם או בזול⁽²⁹⁾] - או ידונו אותו כ"סרבן" - וגם יתנו להtoutכע "היתר לתובע בערכאות".

אצל שלמעשה - זה מהו; הגברת מוחלטת של ייד התובע על הנתבע בבחירה הב"ד⁽³⁰⁾ - היפך דברי כל הפטוקים הנ"ל. ולא עוד, אלא שמאים בקשר על הנתבע; כאלו שי' קים איזה מקור ב"הלכה" - שעיל פיה הוא מחייב להציג להנתבע "ב"ד

המכוון מזה, דاتفاق לו לא שי' להנתבע כבחירה הב"ד, כל עוד שהוא מוכן לדון אצל מדרינה - אכתי" ציית דיןיא" מקרי, ואם דנים אותו כ"סרבן" - ח"ל "הוצאת שם רע" בעלמא. וכש"ב בשאנן יש לו ע"פ הילכת; מה בבחירה הב"ד - למרות שהנתבע רוצה בתי דין אחרים - או בובל"א, ועוד כדי כך גדרה בחירותנו; שיכל לחזור אף כב"ד הקמן מבחירה התובע - ונוג מבלי שיצטרך ליתן שום טעם על בחרותו, ותוועד הממן לדון אצלם - "איהו דאפסיד אנטשיה". [ועאכובו⁽¹³⁾; בשחוור בכ"ד יפה - שבחיסוך "הוצאות" ובחעקט "זיכיות" המוגעים לו ע"פ הילכת - תוך כדי מיאונו במקפחים מות, ודאי גדרה בחו בכל פלויים], אין שום מקום כלל; להמשיך עליו ע"יקול⁽¹⁴⁾ - וכש"ב לדונו כ"סרבן" - ואצל להתייר ערכאות". דהרי הוא ציית דיןיא" גמור - ע"פ הילכת ברורה וטפ"ר של יוטר מ"מאה" פוטקים מובהקיהם⁽¹⁵⁾ שככל בית ישראל נשען עליהם - ולא נמצא עליהם שום חולק כלל.

